

OCHIUL ZILEI NU SE DESCHISESE ÎNCĂ. Își răsfrase doar genele aurii, în timp ce pleoapa nopții atârna oboșită peste case și grădini. Somnul, învăluit în pături, plutea peste lume, alungând cu pliciul coșmarurile oamenilor. Trecuseră trei ani de când Somnul se luptase cu Oboseala și îi salvase pe Alex și Ana. Ce aventură!

De când o alungase, Somnul nu mai auzise nimic despre ea. Se zvonea că Oboseala se pitise în niște zgârie-nori unde oamenii munceau fără oprire.

Somnul se mai înțeleptise între timp. Nu se mai supăra pe copiii care nu voiau să doarmă. Îi lua cu binișorul, îi îmblânzea cu o cană de lapte cald, le mai cânta încetisor și îi adormea.

– Lenea mamei, e musai să-ți iei un alt nume, zise Odihna. Lumea s-a schimbat, toți fug de tine.

– Nici gând. Sunt Lenea. Așa m-am născut, așa o să mor.

– N-ai să mori niciodată, fetițol Ești nemuritoare. Trebuie doar să te schimbi.

– Nu. Mai bine găsești-mi niște leneși. Mă mulțumesc și cu unii începători. Nu mai vreau sclavi permanenți, ci doar unii care să fie leneși... din când în când.

– Uită de sclavi. Uită de trândăveală!

– Nu pricepi, mamă? Leneveala este o artă. Voi credeți că e simplu să nu faci nimic? Nu-ii E... muncă. Știți voi câte ore te antrenezi ca să devii leneș? Habar n-aveți! Nu se poate să fi dispărut toți leneșii de pe lumea asta.

– Bine, bineee, spuse Odihna împăciuitoare, hai, la culcare. Vedem mâine cum facem. Ai putea să pleci cu Somnul în jurul Pământului și – cine știe – poate mai găsești niște puturoși. Sau o altă muncă.

– Muncă? Nu-mi spune de muncă, mamă, că mă ia cu amețeală. Lenea nu muncește.

Și Lenea se prăbuși pe o canapea și adormi pe loc.

– Mamă, ce te-a apucat? Nu o iau cu mine! Am treabă! se răsti Somnul de îndată ce auzi sforăiturile Lenei. Nu vezi că se jelește tot timpul? Ce să fac cu Lenea?

– Liniștește-te! Te descurci tu. Hai, culcă-te! Trebuie să ai mintea limpede la noapte.

Somnul își puse capul pe pernă. Adormi greu și avu doar coșmaruri.

- Nu știu cum am scăpat, șopti Ana. Dacă ne lua sclavi, eram pierduți.
- Copiii sunt ca argintul-viu. Lenea nu are putere asupra lor.
- Și ce facem acum? Cum o salvăm pe Maia din ghearele Lenei?
- Simplu, spuse Somnul.

Puterile mele sunt mai mari decât ale ei.
 Am să-i distrug regatul și am s-o alung.
 Așa cum am făcut și cu Oboseala. Să plece
 de unde a venit. Doar necazuri ne-a adus.
 Și Somnul își suffecă mâ-
 necile, gata-gata să spună
 o vrajă.

- Stai! Oprește-tel
 Din spate. Odihna făcea semne desperade din veioza de pe brațul drept.
- Mamă, nu-i mai lua apărarea! Lenea nu e bună de nimic. O s-o alung.
- Nu crezi că o să plece și o să atace alți oameni, așa cum a atacat-o pe Maia? Nu vreau să-i iau apărarea, dar Lenuș nu a avut o copilărie prea fericită. Nu prea a fost iubită de oameni. S-au scris povești urâte despre ea, toți au batjocorit-o.
- Somnul lăsă rușinat capul în pământ. Nu se gândise la asta.

